

KAPITOLA 1

Barrons, Vermont listopad 2014

Pronikavě zazvonil telefon a Fiona, sedící za volantem, se s trhnutím probudila. Trup se jí zakymácel, a tak v dlaních sevřela volant a zírala do černočerné tmy za čelním sklem.

Zamžikala a soustředila se. Že by usnula? Pamatovala si, že zaparkovala na šterkové krajnici Old Barrons Road, aby mohla v klidu a nerušeně přemýšlet. Nejspíš přitom začala klimbat.

Telefon, pohozený na sedadle spolujezdce, zazvonil znovu. Rychle si protřela oči a pohlédla na displej, který svítil do tmy. Přečetla si Jamieho jméno a čas: tři hodiny ráno. Dneska by Deb slavila čtyřicátiny, kdyby byla ještě naživu.

Vzala telefon do ruky a přijala hovor. „Jamie?“

Ozval se tichý chraptivý hlas, rozespálý a vyčítavý zároveň. „Vzbudil jsem se a ty nikde.“

„Nemohla jsem spát.“

„A tak jsi jela pryč? Pro boha svatýho, Fee. Kde jsi?“

Otevřela dveře a přehodila nohy ven, do chladného vzduchu. Jasně, zlobil se, ale s tím nemohla nic dělat. „Jsem na Old Barrons Road. Stojím na krajnici, dole pod kopcem.“

Jamie chvilku mlčel a ona věděla, že v duchu počítá. Debiny narozeniny. „Fee...“

„Zrovna jsem se chtěla vrátit. Vážně.“ Vystoupila z auta a napřímila se. Ztuhlé nohy protestovaly, tělo se probouzelo pod fackami studeného vzduchu a vítr jí cuchal vlasy. Došla ke kraji silnice a rozhlížela se na obě strany, volnou ruku zastrčenou do kapsy u větrovky. Ve směru, odkud přijela, viděla silniční ukazatel hlásící, že do Burlingtonu je to čtyřicet osm kilometrů, a za ním na vrcholu kopce utahané neony benzínky s nonstop provozem. Za kopcem, kam nedohlédla, ležela křižovatka s North Road, kde stály v řadě natěsnané fastfoody, další benzínové pumpy a několik hypermarketů slibujících modré z nebe. V opačném směru, tedy před jejím autem, se rozkládala jen temnota, jako by tam někde Old Barrons Road mizela z mapy světa.

„Nemusela jsi přece odjíždět,“ namítl Jamie.

„Já vím,“ odušila Fiona. „Ale byla jsem jako na jehlách a nechtěla jsem tě vzbudit. Tak jsem vyrazila, ale když jsem byla na cestě, začala jsem přemýšlet.“

Vzdychl. Dokázala si ho představit, jak leží na polštáři ve starém tričku a boxerkách a jak se mu štíhlé svaly na předloktí napínají, když si protírá oči. V půl sedmé měl nástup na směnu, takže se opravdu snažila ho nevzbudit. „Přemýšlet? O čem?“

„Napadlo mě, jaký je asi na Old Barrons Road provoz takhle uprostřed noci. Víš, kdyby tu někdo zaparkoval auto a odešel, za jak dlouho by kolem projel někdo jiný a všiml by si ho. Policajti vždycky tvrdili, že není možný, aby tu Tim Christopher tak dlouho parkoval, aniž by si toho někdo všiml. Ale vlastně si to nikdy neověřili, že ne?“

A už to bylo tady: ta hrozná věc, ten její démon zase vyplaval na hladinu, zase to vyslovila. Promluvila o tom, co v sobě tak dovedně pohřbila. S blížícím se dnem Debiných narozenin v ní ta myšlenka hlodala čím dál víc. Snažila se o tom mlčet, ale když v noci nemohla usnout, ty úvahy se nedaly zadržet. „Tohle pro tebe není dobrý,“ řekl

Jamie, „a ty to dobře víš. Je mi jasný, že na ségru hodně myslíš, že ji pořád oplakáváš. Jenže Fee, jezdit kvůli tomu do Idlewildu, to už je jiný kafe.“

„Já vím,“ souhlasila Fiona. „Tohle už jsme probrali. Taky vím, co mi říkával ten psycholog. Je to už dvacet let. Snažím se nebýt tím tak posedlá, vážně...“ Nechtěla, aby to znělo tak prosebně, ale nemohla tomu zabránit. „Jenom mě poslouchej, jo?“

„Tak jo,“ odtušil. „Povídej.“

Polkla. „Dojela jsem sem a zaparkovala u krajnice. Seděla jsem tady –“ podívala se na hodinky „– půl hodiny. Půl hodiny, Jamie. Kolem neprojelo jediný auto. Ani jedno.“ Podle svých propočtů tu byla tři čtvrtě hodiny, ale patnáct minut prospala, takže je nemohla počítat. „Mohl tu zaparkovat a udělat to. To hřiště u Idlewild Hall je odtud jenom deset minut přes les. Měl spoustu času.“

Slyšela, jak Jamie na druhém konci linky oddechuje. Byli spolu asi rok – což ji pořád ještě občas překvapovalo – a bylo mu jasné, že s prázdnými slovy si tady nevystačí. Na tom nezáleží. Tohle ti ji nevrátí. On už sedí ve vězení. Stalo se to před dvaceti lety, ty se musíš dívat dopředu. Místo toho řekl: „Tehdy, ve čtyřidevadesátém, nebyla Old Barrons Road jako dnes. Tenkrát bylo ještě otevřené to staré autokino na východní straně silnice. V devadesátkách už sice moc nevydělávalo, ale puberťáci si tam pořádali večírky, hlavně okolo Halloweenu.“

Fiona spolkla námitku, která se jí automaticky drala na jazyk. Jamie měl pravdu. Obrátila se a upřela oči do tmy na druhé straně cesty, tam, kde z bývalého autokina dnes zůstal jen opuštěný pozemek. Obrovské plátno sundali už před lety, stánek, kde se prodával umaštěný popcorn, srovnali se zemí. Dnes tu zbývala jen prašná mýtina za clonou stromů prorostlých křovím a plevellem. Vzpomněla si, jak žadonila, aby ji a Deb rodiče aspoň jednou vzali do autokina. Dětská logika jí napovídala, že to musí být strašně vzrušující zážitek, hotový zázrak pro smysly. Brzy pochopila, jak zbytečná to je snaha. Jejich

intelektuální rodiče by je spíš vzali na procházku po Měsíci než do autokina na Policajta z Beverly Hills II. O tři roky starší a moudřejší Deb při pohledu na její zklamání jenom kroutila hlavou a krčila rameny. A co jsi čekala? „V listopadu, navíc ve čtvrtek, v tom autokině asi nebylo moc lidí,“ podotkla.

„Ale pár jich tam bylo,“ pronesl Jamie se samozřejmou logikou člověka, kterému se nikdy nerozpadl svět. „A nikdo z nich si nepamatoval, že by tam zahlídl Christopherovo auto. To všechno se přece vyšetřovalo.“

Fiona ucítila, že ji únavou pálí oči, současně se ale dostavil nával pichlavé energie, až ji všechno svrbělo. Otočila se a vykročila směrem od kopce a světel benzínky vstříc temné hmotě, která číhala na druhém konci Old Barrons Road. „No jasně, že jsi přesvědčený, že prošetřili všechno,“ řekla Jamiemu trochu ostřeji, než měla v úmyslu. „Jsi přece policajt. Ty tomu musíš věřit. Ty si to představuješ tak, že když někdo zabije holku, tak se spojí ty nejlepší mozky z celého Vermontu a prostě zavřou padouchy pod zámek.“ Její pohorky vrzaly po šterku krajnice a studený vítr ji přes džínsy bodal do lýtek. Zvedla si límec bundy a otrásla se zimou, když přišel další ledový závan a pronikl jí až k tělu.

Jamie jí na návnadu neskočil, což byla jedna z věcí, kterými ji doháněl k šílenství. „Fiono, já vím, že všechno prošetřili, protože jsem sám prošel celý spis. A ne jednou. Vždyť jsi ho četla taky, i když to bylo proti všem nařízením a pravidlům. Všechno je v tom spise. Černý na bílém.“

„Tvoje ségra to nebyla,“ řekla Fiona.

Vteřinu mlčel, jako by to uznával. „Tima Christophera obvinili,“ odtušil. „Měl proces a byl shledán vinným z Debiny vraždy. Uplynulých dvacet let strávil ve věznici s nejpřísnější ostrahou. A ty, Fee, pořád ještě ve tři ráno brouzdáš po Old Barrons Road.“

Čím dál byla od auta, tím větší tma ji obklopovala. Bylo tu i chladněji, dostala se do zvláštní vzduchové bubliny, kde se musela ještě víc

schoulit do bundy. Necítila špičku nosu. „Potřebuju zjistit, jak to provedl,“ odpověděla mu. V roce 1994 byla její dvacetiletá sestra uškrtnuta a její tělo se našlo pohozené uprostřed bývalého hřiště v opuštěné škole Idlewild Hall, se skrčenými koleny a otevřenými očima. Halenku a podprsenku měla roztrženou, jako by někdo přerval obě látky najednou. Naposledy ji viděli živou na kolejích univerzity padesát kilometrů odtud. Její přítel Tim Christopher si za ten zločin odpykal už dvacet let ve vězení. Tehdy prohlašoval, že je nevinný, a tvrdil to i dnes.

Fioně bylo tehdy sedmnáct. Nerada myslela na to, jak ta vražda rozvrátila jejich rodinu, jak jí to od základů změnilo život. Snazší bylo postávat u silnice a horečně přemýšlet o tom, jak se Christopher těla její sestry zbavil, protože to nebylo nikdy plně objasněno. Nenašly se totiž žádné otisky bot ani na hřišti, ani v lese, žádné stopy pneumatik na kraji cesty. Pozemek idlewildské školy byl obehnaný plotem, jenže to bylo před mnoha desetiletími, takže byl na většině míst rozbitý. Snadno tedy mohl protáhnout tělo některou dírou. Pokud tedy přišel z tohoto směru.

Jamie měl pravdu. Kčertu s ním i s tím jeho policajtským mozkiem, s nímž byla její novinářská hlava neustále na nože. Tenhle detail jí zkrátka rozdíral staré rány a ona krvácela dál a dál i přesto, že všichni ostatní už si je zalepili náplastí a odbelhali se pryč. Měla by si najít nějakou berličku – zkusit třeba alkohol nebo drogy, to se přímo nabízelo – a belhat se dál spolu s nimi. Přesto tu stála, trásla se zimou a civěla do lesa s jedinou myšlenkou: Jak se mu proboha podařilo donést ji až tam, aniž za sebou zanechal stopy?

Telefon držela pořád u ucha. Slyšela, že Jamie tam je a čeká.

„Ty mě za to odsuzuješ,“ řekla mu.

„To není pravda,“ namítl.

„Slyším to. Poznám to podle toho, jak dýcháš.“

„Děláš si srandu?“

„Já –“ Uslyšela, jak za ní zavrzal štěrk, a znehybněla.

„Fiono?“ Jako by to Jamie v telefonu slyšel.

„Pssst,“ instinktivně ho umlčela. Stála jako socha a vztyčila hlavu. Kolem ní byla téměř naprostá tma. Bývalou dívčí internátní školu s názvem Idlewild Hall zavřeli a nechali napospas osudu už v roce 1979, dlouho před Debinou smrtí. Bránu zamkli a pozemky nechali zarůst plevem. Tady, na konci cesty u hlavní brány, nebylo žádné osvětlení. Nic, jenom vítr mezi stromy.

Prkenně se otočila. Bylo to zcela zřetelné, zvuk šlápění na šterku. Kdyby se za ní z lesa kradl nějaký chlívák, neměla u sebe nic, čím by se mohla bránit. Jenom by ječela do telefonu na Jamieho a doufala v zázrak.

Zírala do mlčící tmy za sebou. Na inkoustově černých stromech se třpytily poslední umírající lístky.

„Co se kurva děje?“ vyštěkl Jamie. Nikdy neklel, jen když se polekal.

„Psssst,“ řekla znovu. „Nikdo tu není. Nic, všechno v pohodě. Jenom jsem měla dojem, že něco slyším.“

„Copak ti musím říkat,“ pustil se do ní, „abys necourala uprostřed noci v totální tmě po opuštěné silnici? Vypadni odtamtud.“

„Napadlo tě někdy, že Old Barrons Road je fakt divný místo?“ zeptala se. „Chci říct, byls někdy až vzadu? Vypadá to tady tak nějak... záhadně. Jako kdyby tu něco...“

„Už toho mám po krk,“ přerušil ji Jamie. „Jdi zpátky k autu a pojed' domů, nebo tam pro tebe přijedu.“

„No jo, už jdu.“ Ruce jí brněly, dokonce i ta, která jí mezitím skoro přimrzla k telefonu, a pořád se celá třásla návalem adrenalinu. Slyšela jsem kroky. Doopravdy. Z místa, kde stála, na kopec nedohlédla. Najednou zatoužila po uklidňujícím blikání neonů z benzínky. Udělala krok a vtom jí něco došlo. Zarazila se, znovu se otočila a rychlým krokem zamířila k bráně bývalé školy.

„Doufám, že jdeš zpátky k tomu autu,“ pronesl Jamie výhrůžně.

„Je tam nějaký nápis,“ řekla Fiona, „něco jsem viděla. Visí to na bráně. Předtím to tu nebylo.“ Došla dost blízko, aby mohla ve tmě přečíst

písmena: Nový projekt společnosti Macmillan Construction, Ltd. „Jamie, proč tady visí cedule s nápisem, že v Idlewild Hall se bude stavět?“

„Protože to je pravda,“ odtušil. „Příští týden začínají. Před dvěma lety pozemek prodali a nový majitel si ho přebírá. Co jsem slyšel, chtějí to zrekonstruovat.“

„Zrekonstruovat?“ Fiona překvapeně hleděla na ceduli a snažila se to pochopit. „A co z toho chtějí udělat?“

„Novou školu,“ řekl. „Chtějí to opravit a udělat z toho zase internát.“

„Cože?!“

„Nechtěl jsem o tom mluvit, Fee. Víím, co to místo pro tebe znamená.“

Fiona udělala krok dozadu, oči upřené na nápis. Rekonstrukce. Na místě, kde leželo Debino mrtvé tělo, si budou hrát děvčata. Postaví tu nové budovy, staré strhnou, udělají parkoviště, možná i rozšíří silnici. Tahle krajina, která tu byla dlouhých dvacet let, místo, které tak dobře znala – místo, kde zemřela Deb –, bude pryč.

„Do prdele,“ řekla do telefonu, otočila se a maširovala zpátky k autu. „Zítřka ti zavolám. Jedu k sobě.“

KAPITOLA 2

Katie

Barrons, Vermont **říjen 1950**

Když Katie Winthropová poprvé uviděla Idlewild Hall, skoro se rozplakala. Seděla na zadním sedadle otcova chevroletu a vykukovala mezi tátovým ramenem v šedém obleku a máminým v krepové blůzce. Když se na konci Old Barrons Road před nimi vynořila obrovská černá brána, najednou ji v očích začaly pálit slzy.

Brána se otevřela, což – jak brzy zjistila – byl jev velmi vzácný. Táta projel dovnitř a dál beze slova pokračoval po dlouhé nezpevněné cestě. Ona přitom upřeně hleděla na stavbu, která se před nimi tyčila: hlavní školní budova byla třípatrová a nekonečně dlouhá, s dlouhými řadami zašpičatělých oken, připomínajících řady zubů. Ty přerušoval jen portikus se sloupy, který představoval hlavní vchod. Byl srpen, vzduch byl těžký a horký, nasycený blížícím se deštěm. Jak se přibližovali, měla podivný dojem, jako by vjížděli nějaké nestvůře do tlamy, a Katie jen s námahou polykala. Seděla vzpřímeně a tiše, zatímco budova za čelním sklem auta byla pořád větší a větší.

Táta zastavil a chvilíčku bylo ticho, jen motor tiše předl. V Idlewild Hall byla tma, nikde žádná stopa života. Katie se podívala na matku, ale ta od ní odvrátila obličej a slepě zírala z okénka u spolujezdce.

Ačkoli Katie seděla tak blízko ní, že rozeznávala mejkap, který si máma malou houbičkou nanášela na tvář, neřekla ani slovo.

Je mi to líto, chtělo se jí náhle říct. Prosím, nenechávejte mě tady. Tohle nezvládnou. Moc se omlouvám...

„Vezmu tvoje tašky,“ oznámil táta.

To bylo před dvěma roky. Teď už si Katie v Idlewildu zvykla – na jeho dlouhé omšelé chodby, které páchly plesnivinou a dívčím potem, na okna, jimiž v zimě dovnitř pronikal ledový průvan, na vlhký pach mulče, jímž v každé roční době čpělo hřiště na pozemní hokej, na uniformy, které pamatovaly otevření školy v roce 1919.

Katie byla ten typ děvčete, které ostatní bez potíží poslouchají: nápadná brunetka, krásná, maličko agresivní, nebojácná. Netěšila se zrovna velké popularitě, zato svoje pěsti byla nucena použít jenom dvakrát – a pokaždé to bylo snadné vítězství. Udělat ten správný dojem znamenalo polovinu úspěchu, a ona svou masku nosila nelítostně. Přežít v internátní škole plné holek na odpis nebyla snadná věc, ale Katie se z těch prvních uslezných momentů rychle vzpamatovala a brzy to skvěle zvládla.

Rodiče vídala dvakrát do roka, jednou v létě a podruhé o Vánocích. A nikdy jim neřekla, že ji to mrzí.

V její koleji s názvem Clayton Hall byly pokoje po čtyřech. Člověk nikdy nevěděl, koho mu přidělí. Jednou z Katiiných spolubydlících byla dívka z New Hampshire s vlasy tuhými jako houžev, jež se prohlašovala za potomka pravé čarodějnice ze Salemu. Měla ve zvyku číst si v učebnici latiny a bez ustání si přitom broukat. K tomu si okusovala nehet na palci tak urputně, že to Katie připadalo jako dobrý důvod k zabití. Když salemská čarodějka odešla, nahradila ji dlouhonohá kudrnatá holka, jejíž jméno si Katie nikdy nezapamatovala. Ta většinu nocí trávila stočená do klubíčka na své palandě, kde tiše vzlykala do polštáře, dokud se ze své pryčny nevykulila Charlotte Kankleová, obrovitá a v jednom kuse nabroušená, a neřekla jí: Pro lásku boží, přestaň už rvát, nebo přísahám, že ti rozbiju frňák, a vostatní mi tě ještě rády podržej! Jí se nikdo neprotivil. Vzlykání potom ustalo a bylo ticho. A za pár týdnů děvče odešlo.

Ačkoli Katie seděla tak blízko ní, že rozeznávala mejkap, který si máma malou houbičkou nanášela na tvář, neřekla ani slovo.

Je mi to líto, chtělo se jí náhle říct. Prosím, nenechávejte mě tady. Tohle nezvládnou. Moc se omlouvám...

„Vezmu tvoje tašky,“ oznámil táta.

To bylo před dvěma roky. Teď už si Katie v Idlewildu zvykla – na jeho dlouhé omšelé chodby, které páchly plesnivinou a dívčím potem, na okna, jimiž v zimě dovnitř pronikal ledový průvan, na vlhký pach mulče, jímž v každé roční době čpělo hřiště na pozemní hokej, na uniformy, které pamatovaly otevření školy v roce 1919.

Katie byla ten typ děvčete, které ostatní bez potíží poslouchají: nápadná brunetka, krásná, maličko agresivní, nebojácná. Netěšila se zrovna velké popularitě, zato svoje pěsti byla nucena použít jenom dvakrát – a pokaždé to bylo snadné vítězství. Udělat ten správný dojem znamenalo polovinu úspěchu, a ona svou masku nosila nelítostně. Přežít v internátní škole plné holek na odpis nebyla snadná věc, ale Katie se z těch prvních uslezných momentů rychle vzpamatovala a brzy to skvěle zvládla.

Rodiče vídala dvakrát do roka, jednou v létě a podruhé o Vánocích. A nikdy jim neřekla, že ji to mrzí.

V její koleji s názvem Clayton Hall byly pokoje po čtyřech. Člověk nikdy nevěděl, koho mu přidělí. Jednou z Katiiných spolubydlících byla dívka z New Hampshire s vlasy tuhými jako houžev, jež se prohlašovala za potomka pravé čarodějnice ze Salemu. Měla ve zvyku číst si v učebnici latiny a bez ustání si přitom broukat. K tomu si okusovala nehet na palci tak urputně, že to Katie připadalo jako dobrý důvod k zabití. Když salemská čarodějka odešla, nahradila ji dlouhonohá kudrnatá holka, jejíž jméno si Katie nikdy nezapamatovala. Ta většinu nocí trávila stočená do klubíčka na své palandě, kde tiše vzlykala do polštáře, dokud se ze své pryčny nevykulila Charlotte Kankleová, obrovitá a v jednom kuse nabroušená, a neřekla jí: Pro lásku boží, přestaň už řvát, nebo přísahám, že ti rozbiju frňák, a vostatní mi tě ještě rády podržej! Jí se nikdo neprotivil. Vzlykání potom ustalo a bylo ticho. A za pár týdnů děvče odešlo.

Vytáhla zpod postele knihu, zatuchlou a starou několik desetiletí, a malou baterku. Baterky byly v Idlewildu zakázané, ovšem to všechny dívky bez výjimky ignorovaly. Katie si ji přidržela a rychle listovala učebnicí, až našla stránku, kterou hledala. „Vidíte?“

Cecil slezla z palandy. Ze všech čtyř měla největší prsa, a tak si s sebou vzala přikrývku a stydlivě si ji hodila přes ramena. „Aha,“ pronesla, když si prohlížela místo v knize, kam Katie svítila baterkou. „V učebnici gramatiky mám to samý. Nebo je to aspoň hodně podobný.“

„Co je to?“ Roberta si sedla na posteli a pod lemem noční košile, z níž dávno vyrostla, jí vykukovala štíhlá lýtka. Světle hnědé vlasy měla spletené na zádech do tlustého copu. Neslyšně seskočila na podlahu a nakoukla Cecil přes rameno. Katie slyšela, jak se tichounce zajíkla.

Na okraji stránky, na uzounkém proužku prázdného místa, stál vzkaz napsaný tužkou.

Viděla jsem Mary Handovou z okna p. 1G v Clayton Hall.

Procházela se po hřišti.

Středa, 7. srpna 1941. Jenny Bairdová.

Při pohledu na vzkaz se Katie zvláště svíral žaludek. Ucítila závan strachu, který odmítala dát najevo. O Mary Handové tu každý věděl, jenže teď jako by díky těm slovům psaným tužkou byla jaksi skutečnější. „Tohle asi není vtip, co,“ pronesla. Nešlo o otázku, spíš konstataování.

„Ne, vtip to není,“ odušila Cecil. „Já mám v gramatice napsáno Záchody, třetí patro, na konci západní chodby, viděla jsem Mary. A to je z roku 1939.“

„Je to vzkaz.“ To promluvila Sonia, která mezitím taky vstala a nahlížela Robertě přes rameno. Pokrčila rameny a zase se vrátila k posteli. „Já už jich taky pár viděla. Asi se tu nikdy neměnily učebnice.“